MARIANA ZAPATA

Autorka romantických bestsellerů

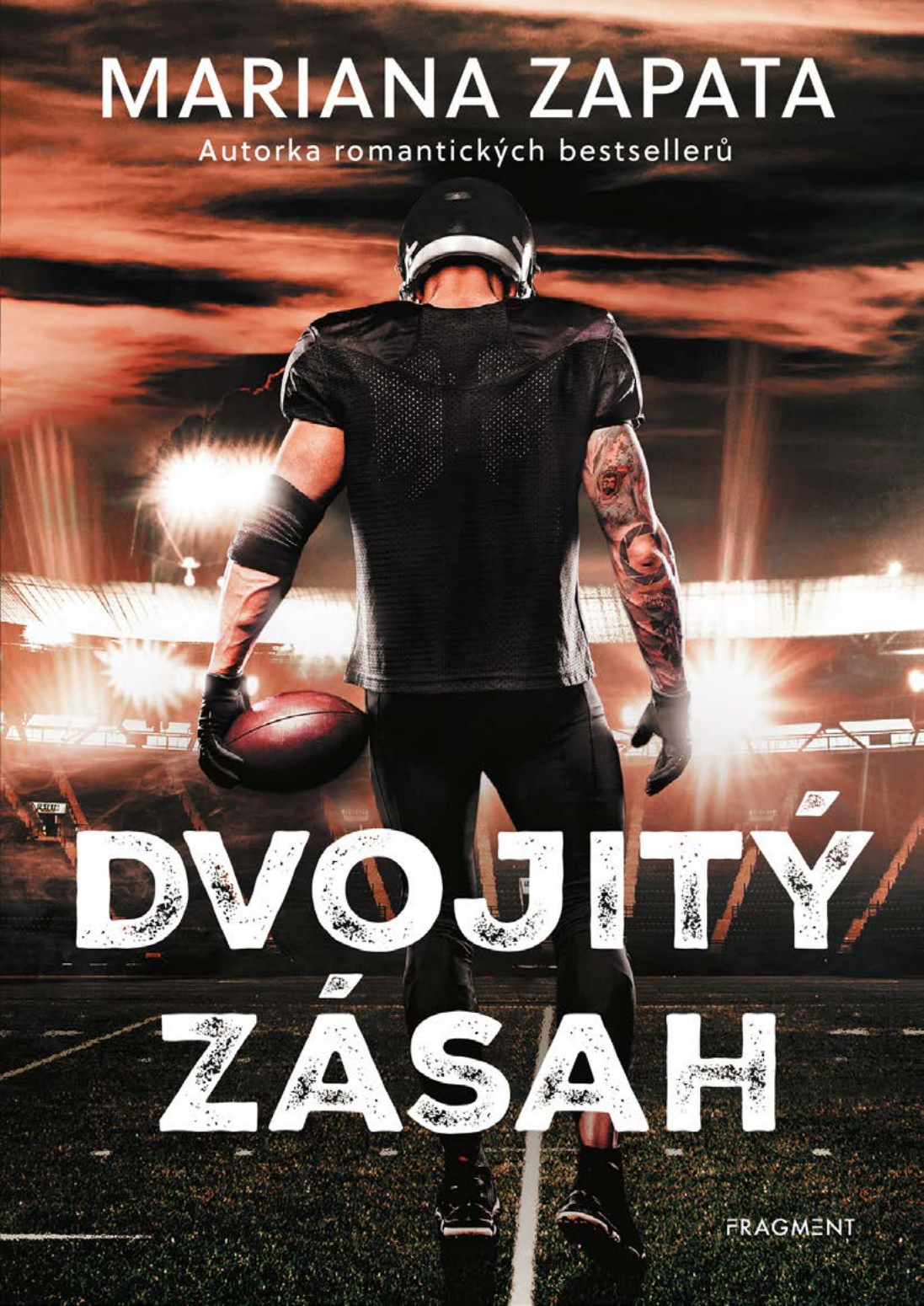

DVOJITÝ ZÁSAH

FRAGMENT

Dvojitý zásah

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Mariana Zapata

Dvojitý zásah – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

DVOJITÝ ZÁSAH

Mariana Zapata

FRAGMENT

Copyright © 2020 by Mariana Zapata
Translation © Romana Bičíková, 2023
Cover Photos © Mike Orlov / Shutterstock.com

ISBN tištěné verze 978-80-253-6567-0
ISBN e-knihy 978-80-253-6589-2 (1. zveřejnění, 2023) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-253-6590-8 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-253-6588-5 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

Pro mého nejlepšího kamaráda a učitele.
Pro absolutní lásku mého života, Doriana.
Tuhle knížku a celý svůj život věnuju tvé památce.

Kapitola první

„A je hotovo! Oklahoma Thunderbirds právě podepsali dvouletou smlouvu za 25 milionů dolarů s quarterbackem Damarcusem Williamsem. Tento přestup přichází pouhý týden poté, co klub oznámil, že Zac Travis po pěti sezonách v Oklahoma City končí a stává se volným hráčem. Michaele, znamená to pro Travise konec v americkém fotbalu?“

Pohledný muž v tmavě šedém obleku se na obrazovce viditelně naježil a pak se naklonil směrem ke kameře. *„Viděli jste, jak hrál poslední dvě sezony? Nechápu, proč se ho Thunderbirds nezbavili už dávno! To snad nemůžou myslet vážně! Měl by být na vrcholu kariéry, ale zatím svůj tým dovedl do play-off jen dvakrát! Co –“*

„Blanco, co to tu děláš?“

Kruciprdel.

Okamžitě jsem odtrhla zrak od titulku běžícího ve spodní části televizní obrazovky, na kterou jsem zhruba z pěti metrů zírala, a jen tak tak se mi povedlo si uvědomit, co jsem to vlastně dělala, než můj pohled přitáhla povědomá postava muže v šedo-bílo-oranžovém sportovním dresu.

Tohle se mi s ním stávalo vždycky.

„Přepínám na jiný program,“ odpověděla jsem muži na opačné straně pultu a jako důkaz jsem zamávala dálkovým ovládáním, které jsem třímala v ruce.

On mě už zase oslovil Blanco, že jo?

Bylo mi naprosto jasné, že se mě nový šéf snaží přistihnout, jak se v práci flákám. Pořád se plížil někde kolem, zničehonic se objevoval,

když jsem ho nejmíň čekala. Naštěstí jsem se na obrazovku zadívala sotva na minutu. Jen dost na to, abych poznala muže, o němž se bavili komentátoři sportovního kanálu, a zaslechla začátek jejich diskuze.

Můj šéf – jeden z mých tří nových šéfů, abych byla úplně přesná – na mě přes pult upíral netečný pohled, buď si myslel, že kecám, nebo se snažil vymyslet, jak to celé obrátit proti mně, aby měl záminku mě seřvat.

Protože tak to obvykle dělal – a bohužel mu to fakt šlo.

Tak skvěle, že za poslední měsíc od chvíle, kdy posilovnu převzali noví majitelé – Hajzl číslo 1, Hajzl číslo 2 a Slušňák, co se tu bohužel skoro neobjevoval, a kdyby tu někdy strávil víc jak pět minut, možná by se ukázalo, že je taky hajzl –, skončila většina mých kolegů. Takhle jsme jim fakt říkali, minimálně my, co jsme tu zůstali.

No dobře, možná jsme jim tak říkaly jen já a Deepa, ale o tom jsem dost pochybovala.

„Jeden z permanentkářů mě poprosil, abych to přepnula," pokračovala jsem. Bohapustě jsem si vymýšlela, ale to on nemůže vědět. A rozhodně jsem si z toho nehodlala dělat výčitky, zvlášť, když ještě pořád prznil moje jméno, i když jsme se znali už dost dlouho a já jsem ho minimálně desetkrát opravila a dvakrát pro něj jméno vyhláskovala. B-i-a-n-c-a M-a-r-i-a B-r-a-n-n-e-n-o-v-á. Bianca, což vymyslela moje sestra, Maria po prababičce z mamčiny strany, a Brannenová, protože… tak se prostě příjmením jmenoval můj táta.

„A jsem Bianca. Je tam I, ne L," opravila jsem znovu muže, který mi teď podepisoval výplatní pásku, a s úsměvem, který byl stoprocentně nucený, jsem si poklepala na jmenovku na levé straně hrudi. Bylo mi jasné, že ho musím přimět odsud vysmahnout zpátky do kanceláře, než si najde něco, kvůli čemu mě vážně bude moct seřvat.

Na druhou stranu jsem už věděla, že tenhle chlap dokáže najít mouchy na čemkoli. „Potřeboval byste něco?"

Kromě koníčků a transplantace osobnosti. A možná několika klystýrů, protože rozhodně musel mít v zadku zaražené pravítko a pár dalších věcí.

Šéf na mě zíral opřený o pult, za nímž jsem poslední tři roky pracovala a kde mě to až do chvíle přesně před měsícem bavilo.

Ani jsem se nemusela dívat na přední stranu recepčního pultu, abych v duchu viděla namalovaná písmena MAIO HOUSE. Když tuhle světově proslulou posilovnu před několika týdny prodali, název zůstal stejný. Tři noví investoři – Gunner, chlap, který si zaboha nedokázal zapamatovat moje jméno, mezi nimi – si kupovali hlavně značku a její popularitu. Původně posilovnu vlastnila přes sedmdesát let rodina DeMaiových a vychovali tu desítky prvotřídních sportovců, v začátcích hlavně boxerů, a teď převážně bojovníků MMA.

Dřív tu panovala skvělá atmosféra. Permanentkáři byli vesměs sympaťáci a kolegové byli fajn. A DeMaiovi byli výborní majitelé i manažeři.

Pak nám pan DeMaio jednoho dne zčistajasna oznámil, že podnik prodává.

Byl to začátek konce. Pár dní po oficiálním podpisu smlouvy o prodeji skončila jedna recepční, dva lidé z obsluhy baru a asistent vedoucího posilovny. Týden nato odešli další dva recepční, správce a vedoucí, který tu pracoval dva roky.

Většina právě kvůli tomuhle úžasnému človíčkovi.

Zatracenému Gunnerovi.

Schválně jsem roztáhla rty v ještě širším falešném úsměvu a čekala jsem, až mi nejhorší nadřízený, jakého jsem kdy měla, konečně sdělí, jestli opravdu něco potřebuje.

Oba jsme totiž věděli, že mi ve skutečnosti nechce nic. Jen si přišel trochu zamikromanažovat, protože prostě miloval, když mohl prudit svoje zaměstnance. A dneska vyšla řada na mě. Měla jsem to ale štěstí.

„Ne." Gunner byl sám bývalý zápasník smíšených bojových umění a při odpovědi na mě upřel tak prázdný pohled, až jsem zadumala, jestli ho náhodou nepoužíval i v ringu pro zmatení soupeře. Vygoogla jsem si ho hned první den, když mě seřval za to, že jsem se na recepci napila smoothie. „*Nevím, jak to tu chodilo dřív,*" sjel mě hned druhý

den, co tu pracoval, *„ale na recepci se prostě jíst ani pít nesmí, i když je to smoothie přímo tady z baru. A na slevy taky zapomeňte. Každý bude platit cenu, co je napsaná na tabuli, jako všichni ostatní.“*

Tak za prvé, když mi kolega na baru smoothie připravil, nedostala jsem na něj slevu, normálně jsem si ho koupila za plnou cenu. Slevu jsem dostávala, jen když mi ji náhodou nabídl vedoucí nebo některý z majitelů, pokud šli zrovna kolem. A za druhé jsem nepila před zákazníky. Srkala jsem smoothie v pauzách, když na recepci zrovna nikdo nebyl, skrčená za pultem. A to proto, že jsem neměla pauzu na oběd. A proč jsem neměla pauzu na oběd? Protože moje kolegyně dala výpověď jen o den dřív, když na ni Gunner řval za to, že se odvážila poprosit, jestli by nemohla přijít do práce o něco později, protože musí se synem k doktorovi.

„Neplatím tě za to, abys tu postávala a čuměla na televizi, jasný?“ sjela mě teď ta šéfovská noční můra tónem, ze kterého se mi chtělo zvednout oči v sloup.

Jasný.

Pitomec.

Bezděky jsem sevřela ruce v pěst a měla jsem co dělat, abych udržela ve tváři neutrální výraz a neprotočila panenky. „Já vím,“ odpověděla jsem šéfovi přeslazeným hlasem a sarkasticky jsem se uculila. „Nebojte.“

Bát by se měl spíš toho, že ho brzo kopnu do sedacích partií.

Jak se sakra stalo, že z práce, kterou jsem si užívala a těšila se na kolegy a na většinu zákazníků, se stala práce, do které jsem chodila nerada, ráno jsem v autě čekala do poslední možné chvíle, než jsem musela dovnitř, a s klíčky v ruce se do něj vracela sotva minutu po konci pracovní doby? Vlastně mi bylo jasné jak. Dokonce jsem se začala dívat do rozvrhu, kdy má být Gunner v práci, abych se psychicky obrnila.

Gunner naposled otravně poklepal klouby prstů na pult a otočil se k odchodu. Sledovala jsem ho, jak obchází stůl a kráčí ke dveřím, kte-

ré oddělovaly klasickou posilovnu, na jejíž recepci jsem pracovala, od části budovy, které jsme říkali sekce MMA, protože právě tam trénovala většina zápasníků.

Bylo mi jasné, že odsud musím vypadnout.

Jednoho dne – už brzo – se mi to povede.

Nejdřív jsem ale potřebovala, aby si Deepa našla jinou práci a já se nemusela cítit provinile, že ji tu nechávám napospas tomuhle hajzlovi. Zmiňovala jsem to před ní minimálně jednou denně, ale Deepa se pořád neměla k podání výpovědi, i když Gunnera nesnášela stejně upřímně jako já. Doufala jsem, že to dřív nebo později – spíš dřív – opravdu udělá, protože jsem si nebyla jistá, jak dlouho to tu ještě vydržím, i když jsem už pracovala jen na poloviční úvazek.

Musela jsem si s ní o tom co nejdřív znovu promluvit. Možná zítra ráno, až přijde ke mně do bytu na výpomoc. Můžeme spolu během pauzy projít inzeráty na volné pracovní pozice, usmyslela jsem si. Jo, to znělo dobře.

Takže, o čem jsem to před tím vyrušením přemýšlela?

O receptu. Snažila jsem se v duchu dát dohromady recept. Tím jsem se zaobírala, než sportovní kanál TSN ukázal na obrazovce fotku muže, kterého jsem poznala a okamžitě se vrhla po dálkovém ovládání, abych přepnula na jiný program. Chvíli mi trvalo si vzpomenout, v kterém bodě receptu jsem se zasekla. Banány a čokoláda, dál jsem se nedostala, než mě moje slabost přiměla poslouchat, co si komentátoři ve studiu říkají, i když jsem věděla, že přesně tohle nesmím. Stejně neříkali nic pěkného.

No co už.

Čas, který jsem mohla strávit postáváním a přemýšlením, jsem na své práci měla nejradši. Mohla jsem promýšlet recepty, zvažovat v duchu jejich pro a proti, a dostávala jsem za to zaplaceno. Byla jsem ráda, že můžu díky práci vypadnout z domu, že jsem si díky ní našla kamarády. Všechno bylo dokonalé.

Než přišel Gunner.

V zadní kapse kalhot mi zavibroval mobil, a tak jsem se ohlédla, jestli se Hajzl číslo 1 náhodou nevrátil a nečíhá někde za rohem.

Nečíhal. Tím jsem si byla skoro jistá.

Vytáhla jsem telefon a podívala se na displej. Čekala jsem, že to bude zpráva od sestry, protože mi od rána nenapsala.

A trefila jsem se.

OTRAPA CONNIE: To ti fakt musím najít kluka, aby s tebou šel na Lolinu quinceaneru?

Nebylo to až… za několik měsíců? A proč bych na oslavu něčích patnáctin potřebovala mužský doprovod? Jasně, pro hispánskou část mojí rodiny je oslava patnáctin neboli quinceanera hodně velká událost a za tu sestřenčinu se chystali vypláznout snad dvacet tisíc dolarů – ségra mi tehdy volala, jen aby mi řekla, jací jsou to pitomci, že takhle rozhazují peníze, když všichni vědí, že si to nemůžou dovolit. Naši ségře k patnáctým narozeninám koupili staré auto, které prakticky nejezdilo, a Connie kvůli tomu byla dodnes kyselá. Já jsem k patnáctinám dostala od Mamá Lupe – mojí *abuelity*, babičky – peníze na výlet do zábavního parku v San Antoniu, kam mě potom vzal můj bratránek Boogie. Chtěla jsem do Disney Worldu, ale na to jsme tehdy zkrátka neměli. Rodiče mi slíbili, že tam jednou pojedeme, ale na splnění tohohle slibu jsem ve svých sedmadvaceti pořád čekala.

Letos jsem však měla Disney World konečně v plánu, a už jsem se nemohla dočkat. Dala jsem si výlet jako dárek za to, že jsem přežila Kennyho a jeho kreténské chování. Svoji nově nabytou svobodu oslavím s myšíma ušima na hlavě.

Zvedla jsem hlavu a rozhlédla se, jestli se někde neobjevil šmejdil Gunner, a poslala sestře rychlou odpověď.

JÁ: Copak na to potřebuju kluka?

Sotva jsem strčila mobil do kapsy, rozvibrovala ho další příchozí zpráva. Než jsem ho vytáhla, dorazila druhá. Ale ne od mojí sestry.

Obě mi poslal Boogie.

MILÁČEK BOOGIE: Zavolej mi hned, jak to půjde
MILÁČEK BOOGIE: Prosím

Dokázala bych spočítat na prstech nula rukou, kolikrát po mně můj bratranec – můj nejmilejší bratránek, který byl v podstatě jako můj bratr a dělil se s mojí sestrou o pozici mého nejlepšího kamaráda – chtěl, abych mu zavolala. Na telefonování byl alergický. A taky mi skoro nikdy nepsal o víkendech, zvlášť teď, když už měl zase holku.

Jestli mě Gunner načapá s mobilem v ruce, může se jít rovnou bodnout. Boogie mě potřeboval.

Zmáčkla jsem ikonku zeleného sluchátka a přitiskla si telefon k uchu. Boogie to zvedl po druhém zazvonění, což mě vyplašilo ještě víc. Případy, kdy komukoli zvedl telefon hned po prvním zazvonění, bych spočítala na prstech jedné ruky. To jsem věděla přesně. Kolikrát jsem s ním byla, když mu někdo volal a Boogie jen upřeně civěl na displej a dvacet vteřin se rozhodoval, jestli má hovor přijmout, nebo ne.

„Bianco," zašeptal, než jsem stihla třeba jen pozdravit nebo se zeptat, co se děje. „Dědouš Travis je v nemocnici."

„Aha," vydechla jsem, protože můj mozek ještě zpracovával informaci, že na sestřenčinu oslavu musím přijít s klukem, recept, který jsem nestihla vymyslet, fakt, že musím co nejdřív dát výpověď a jak velký je Gunner ocas. Ale hned jsem se vzpamatovala a okamžitě se zaměřila na jméno, které bratranec zmínil. *Dědouš Travis?* To snad nemohla být náhoda… „Ale ne, je v pohodě?"

Rozhlédla jsem se, ale vzduch byl naštěstí pořád čistý. Nová holka, která pracovala za barem vedle mě, se na mě jen podívala a bleskurychle uhnula pohledem. Nikdo nechtěl problémy. Neměla jsem jí to za zlé.

„Já nevím," odpověděl spěšně můj o něco starší bratranec. Hned jsem se soustředila už jen na něj. Zněl rozrušeně, jako by se snažil tlumit hlas. „Před dvěma hodinama ho odvezla sanitka, teď nám říkali, že mu dělají nějaký testy."

„To mě moc mrzí, Boogie. Můžu pro tebe něco udělat?" zeptala jsem se při vědomí, že pokud pro mě byl Dědouš Travis v podstatě

jako dědeček, pro Boogieho to byl spíš táta – druhý táta, prostě důležitá otcovská figura. Co jsem věděla, od té doby, co se přestěhoval zpátky do Austinu, za ním jednou týdně chodil, aby se ujistil, že je v pohodě.

„Jo. Potřebuju, abys mi píchla."

Sledovala jsem, jak do hlavních dveří vcházejí dva permanentkáři a míří k recepci. Usmála jsem se na ně, přidržela si mobil u ucha ramenem a odpípla jejich přístupové kartičky. „Jasně, řekni mi, o co jde." Udělala bych pro něj cokoli, stejně jako pro všechny lidi, které jsem milovala, a těch bylo hodně.

Dědouš Travis patřil mezi ně.

Nikdy jsem nemohla zapomenout, jak laskavý ke mně byl, když jsem byla mladší. Už jsem ho nějakou dobu neviděla, ale při poslední příležitosti mě pevně objal a položil mi snad tisíc otázek, vyptával se, jak jsem se měla celou tu dobu, co jsme se neviděli – což bylo o rok dřív. Když jsem byla malá, vždycky předstíral, že mi za uchem našel čtvrťák. K jedněm narozeninám mi dal přívěsek s plameňákem, který předtím patřil jeho nebožce ženě. Měla jsem ho dodnes uložený ve šperkovnici.

V útrobách mi zahlodal pocit provinilosti. V duchu jsem vyslala k nebesům přání, aby byl v pořádku. A pokud se zotaví, budu se víc snažit. Mohla bych ho navštěvovat častěji, možná pokaždé, když pojedu za Boogiem. Nebo bych mu mohla aspoň tu a tam zavolat. Poslat mu nějaký ten dárek. Boogie si mi zrovna nedávno stěžoval, že se toho Dědouš snaží na svůj věk dělat až moc.

„… říct mu o tom."

Na chvíli jsem si odtáhla mobil od pusy. „Ať to jde," popřála jsem šeptem oběma permanentkářům. „Promiň, Boogie. Cos říkal? Končím v práci až za dvacet minut."

Bratránek zopakoval, co jsem přeslechla. „Zac mi nebere telefon. Snažím se mu dovolat a jeho máma taky, ale nezvedá to. Mohla bys zajít k němu domů a říct mu o tom?"

Co to krucinál mele?

On chtěl, abych šla za *Zacem* a řekla mu, že je jeho děda v nemocnici?

Za Zacem Travisem, který hrál jako quarterback za Oklahoma Thunderbirds? Tím, o kterém si sotva před pár minutami povídali chlápci v televizi? Chlapem, kterému jsem jako malá zachránila život?

To vážně nemohla být náhoda.

„Prosím, Bianco. Nechtěl bych to po tobě, kdybych měl jinou možnost."

To jsem pochopitelně věděla. Boogie po mně skoro nikdy nic nechtěl. Takže bylo jasné – naprosto podělaně *jasné* –, že když na to dojde, bude po mně chtít něco takového.

„Prostě mi to nebere, zkouším mu volat už hodinu. Jeho máma taky. *Nada*," pokračoval bratránek, každá slabika byla podbarvená stresem a obavami.

Stejně zněl, když byla nemocná Mamá Lupe. Ale tohle bylo něco jiného.

Můj bratranec po mně chtěl, abych šla říct jeho *nejlepšímu kamarádovi*, že má dědu v nemocnici, protože řečený kamarád mu nezvedal telefon.

Bylo to jednoduché a svým způsobem to dávalo smysl.

Vlastně o nic nešlo.

Můj bratranec chtěl, abych zašla za jeho nejlepším kamarádem, kterého jsem znala skoro celý život, který mě kdysi míval rád a bral mě jako sestru, a řekla mu, že je jeho děda v nemocnici, protože nezvedal telefon. Protože se to musel nějak dozvědět. Samozřejmě, že mu to někdo musel říct.

Neměla jsem důvod odmítnout. Žádný skutečný důvod třeba jen zaváhat. No a co, že jsme se neviděli ani spolu nemluvili skoro deset let – přece jsme se nerozhádali, nestalo se nic, kvůli čemu by to teď mezi námi mělo být jakkoli rozpačité.

Ne, neměla jsem žádný *skutečný* důvod.

Jen jsem prostě byla zbabělec.

A on byl… no, na tom už stejně nezáleželo.

„Bianco?“

„Jo,“ vydechla jsem a prohlédla si svůj odraz v dlouhém zrcadle, které zabíralo většinu stěny naproti baru a recepčnímu pultu, za nímž jsem celý den stála. Sice jsem měla tvář zpola zakrytou rozpuštěnými vlasy, ale i na tu dálku jsem viděla, jaké mám kruhy pod očima. Šla jsem pozdě spát, protože jsem do noci koukala na jednu tureckou telenovelu, a rozhodně mi to za to stálo. Pravidelní návštěvníci posilovny věděli, jak vypadám po třech nebo čtyřech hodinách spánku.

Jenže…

Proč po mně ze všech věcí musel chtít zrovna tohle? Na druhou stranu byl skoro zázrak, že trvalo tak dlouho, než jsem se do téhle situace dostala a musela se se Zacem vidět. Ne, že bych žila v domnění, že ho už nikdy neuvidím. Jen jsem si myslela, že na to ještě nějakou dobu nedojde. Možná někdy v příští dekádě. Od chvíle, kdy se ke mně doneslo, že teď bydlí v Houstonu, jsem se tak trochu připravovala na to, že mi brzo vyprší čas, a za zázrak se dalo považovat i to, že byl můj bratranec posledních pár týdnů pracovně v zahraničí a neměl čas přijet na návštěvu.

Ale teď mě o to Boogie prosil.

Udělala jsem, co jsem musela, a on taky. Není mezi námi zlá krev.

Konečně na to došlo.

Stačilo, abych mu předala vzkaz. Nic víc. O nic nešlo.

Potlačila jsem povzdech a dala Boogiemu jedinou možnou odpověď. „Jo, jasně, zajdu za ním.“

Radši bych ho – Zaca – viděla za lepší konstelace. Ne, že bych se o to posledních deset let nesnažila. Jenom to nikdy… nevyšlo.

No dobře, možná jsem se mohla snažit trochu víc, ale nesnažila. Dobře, možná jsem se nesnažila vůbec. Protože v hloubi duše jsem byla pořád naprostá bábovka, hlavně, když šlo o Zaca Travise. Čas zhojil spoustu jizev, ale zdaleka ne všechny. Ne ty tenké, sotva viditelné, co zůstaly po ranách přímo na srdci.

Jenže teď se nejlepší kamarád mého bratrance potřeboval dozvědět, že je jeho děda v nemocnici. A pokud nebral telefon a já shodou okolností žila ve městě, kam jezdil po sezoně trénovat? To byl zkrátka osud.

Hlavou mi blesklo, o čem se před chvílí bavili komentátoři na sportovním kanálu.

No nic.

Pro lidi, které jsem milovala, bych udělala cokoli, a Dědouše Travise jsem milovala. A kdysi jsem milovala i Zaca. Navzdory všemu jsem ho svým způsobem měla ráda dodnes, a nejspíš budu až navěky.

Ale i kdyby ne, nemohla jsem to Boogiemu odmítnout.

„Za chvíli končím v práci. Kde ho podle tebe najdu?" povedlo se mi ze sebe vymáčknout přes knedlík v krku. Z představy, že ho po tak dlouhé době uvidím, a ještě ke všemu zrovna dneska, se mi žaludek sevřel strachem a nervozitou. Ale třeba už to ví. Třeba už ví, že Thunderbirds podepsali smlouvu s novým quarterbackem.

Jo, tak to nejspíš bude.

A navíc vidět se s ním mohlo být horší. Mohla jsem se utěšovat aspoň tím, že se nikdy nedozvěděl, že jsem do něj byla zamilovaná.

Díkybohu.

Prostě na mě jen dočista zapomněl.

Kapitola druhá

Měla jsem prostě jít domů a pustit si k večeři něco v televizi.

Strčila jsem do pusy poslední kuličku hroznového vína z kelímku s ovocem, který jsem si koupila na benzince, a znovu se z okýnka podívala na ohromný dům.

Dům, v němž podle adresy, kterou mi Boogie poslal hned, jak jsme dotelefonovali, bydlel Zac. Znovu jsem si zkontrolovala číslo popisné, abych se ujistila, že jsem se nespletla. Ne, byla jsem na správném místě. Vždyť i kód k bráně téhle hlídané oplocené čtvrti byl správný… bohužel.

Kde jinde by taky mohl člověk s miliony na kontě bydlet? Co jsem čekala? Byla jsem si na devětadevadesát procent jistá, že Zac ten dům nevlastní, protože neplánoval v Houstonu zůstat dlouhodobě, ale to neměnilo nic na tom, že i za nájem musí dát pořádný balík. Viděla jsem obrázky jeho domu v Oklahomě. Boogie mi poslal fotku, jak se rozvaluje na mramorové podlaze před velikánským schodištěm z drahého dřeva a s tepaným zábradlím, opírá si hlavu o ruku zatnutou v pěst, a Zac leží ve stejné poloze vedle něj. Tehdy mě to rozesmálo.

Kdysi, když jsem Zaca ještě doopravdy znala, když jsme byli kamarádi, jezdil autem bez klimatizace a s nárazníkem tak potlučeným, že o něm říkal, že je pihovatý. A teď? No, na poslední fotce, kterou mi Boogie poslal, spolu seděli v BMW, které nejspíš stálo víc než dům, v němž jsem vyrostla.

Ale na to všechno se Zac dost nadřel. Velký dům, pěkné auto – možná *několik* aut – i slávu si poctivě odpracoval. A podle toho, co

jsem teď viděla před sebou, si našel i spoustu lidí, kteří s ním chtěli trávit čas.

Samozřejmě.

Věděla jsem, že pokaždé, když jsem mu napsala a on neodpověděl, byl nejspíš zaneprázdněný. Tohle vědomí by mě mělo utěšovat stejně jako před deseti lety, když jsme… ztratili kontakt. *Ztratit kontakt*, tak tomu budu říkat.

Dům, v němž bydlel teď, byl od pohledu stejně velký a nejspíš taky stejně přepychový jako ten, ve kterém přebýval v Oklahomě – rozlehlý, dvoupatrový, s kruhovou příjezdovou cestou před hlavním vchodem. Ani mě moc nepřekvapilo, že je plná aut. Stejně jako ulice před domem.

K domu, který se řadil k největším, co jsem v životě viděla, právě kráčeli tři lidi, všichni patřičně vyfešákovaní. Zaparkovala jsem auto o dva obrovitánské domy dál a doufala jsem, že někdo nezavolá odtahovku.

Proč musel zrovna dneska pořádat kalbu?

Zamknula jsem auto a sprintovala ve svých černých teniskách ulicí. Cestou jsem si prohlížela každý dům.

Nahmatala jsem v kapse mobil a podívala se na displej, abych si do třetice zkontrolovala adresu, kterou mi Boogie poslal. Pro jistotu.

Pořád nebylo pochyb, který dům to je.

Otevřela jsem appku na psaní esemesek a rychle poslala zprávu sestře, než se mi to vykouřilo z hlavy. Ještě pořád mi neodpověděla na otázku, jestli na quinceaneru vážně potřebuju mít s sebou kluka.

JÁ: Zrovna jdu do domu, kde jsem ještě nikdy nebyla. Jestli ti do hodiny nenapíšu, zavolej poldy. Adresa je Rose Hill Lane 555, Houston.

Zastavila jsem se, na chvíli se zamyslela a poslala jí ještě další zprávu.

JÁ: Nezvi na můj pohřeb nikoho, koho nemám ráda.

A pak ještě jednu.

JÁ: A jestli se mi něco stane, musíš hodit můj notebook někam do močálu.

Pak mě napadla další věc.

JÁ: A nezapomeň, že jsi jediná, kdo může vyklízet můj noční stolek. Vezmi si na to rukavice a nesuď mě.

Strčila jsem mobil do kabelky a zastavila se před hlavním vchodem domu, který musel mít hodně přes sedm set metrů čtverečních obytné plochy. Prohlížela jsem si zdi z cihel a kamene a v duchu se nabádala, že to musím udělat, protože mě o to požádal Boogie.

A čím dřív to udělám, tím dřív budu moct jít domů.

Skrz obří prosklené dveře jsem viděla spoustu lidí. Zaklepala jsem, ale nikdo mě samozřejmě neslyšel, nebo aspoň dělali, že neslyší. Nikdo se ani nepodíval mým směrem.

Zazvonila jsem, ještě chvíli jsem sledovala, jak se lidi uvnitř baví, ale pořád žádná reakce. Absolutně jsem nechápala, proč tu má takový dav. Narozeniny neměl, a tou dobou už v Houstonu byl skoro dva týdny. Možná kalil prostě jen proto, že mohl. Aby oslavil novou kapitolu svého života bez Thunderbirds? Já být na jeho místě, nejspíš bych se schoulila do klubíčka na gauči, cpala se marshmallows a brečela. Ale co jsem mohla vědět?

Ještě chvíli jsem počkala, jestli se někdo náhodou nepodívá směrem ke dveřím… ale nic. Někteří chlapi za sklem byli hotoví obři, tušila jsem, že jsou to taky hráči amerického fotbalu. Jako Zac. Proto byl v Houstonu – měl tu trénovat s nějakými hodně dobrými hráči nebo tak něco, než začne příprava na novou sezonu. Podle toho, co jsem vyrozuměla z tu a tam utrousených bratránkových poznámek, ale Zac ještě předtím odjel na hodně dlouhou dovolenou.

Přemítala jsem, co bude dělat teď, když už není hráčem Thunderbirds.

Zhoupla jsem se na patách, sklouzla pohledem ke svému polo tričku s logem Maio House a rozhodla se, že na to kašlu. Ještě jednou jsem zaklepala, a když se pořád nikdo neobtěžoval podívat směrem k rozpačitě postávající osobě u dveří, prostě jsem sáhla po klice. Musela jsem.

Zmáčkla jsem ji.

Dveře se otevřely.

Tak fajn.

Vešla jsem, zavřela za sebou a rozhlédla se po vymóděných lidech okolo. Ne, že by na sobě měli obleky nebo smoking, ale rozhodně neměli jen trika. Zalitovala jsem, že jsem si před vystoupením z auta aspoň nepřetřela pusu rtěnkou.

No a co.

Hned za dveřmi byla po jedné straně vkusná, ale celkem prostá jídelna a na druhé pracovna, ve které stál jen psací stůl, židle a tiskárna. Postupovala jsem chodbou dál. Na zdech nevisely žádné obrazy ani fotky, ale v otevřeném prostoru obýváku s klenutými stropy se tísnilo kdovíkolik lidí.

Všichni mluvili jeden přes druhého a v televizi pověšené nad krbem běžel nějaký film. Zahlédla jsem další dva chlapy, kteří podle muskulatury a postoje museli být taky sportovci, a jeden z nich zachytil můj pohled a usmál se. Ale nebyl to ten sportovec, kterého jsem hledala… i když za jiných okolností bych si ho klidně prohlédla od hlavy až k patě, a to co nejdůkladněji.

Sevřela jsem kabelku ještě pevněji, pomalu se prodírala obývákem a hledala v moři obrů plavovlasou hlavu.

Prohlížela jsem si každý obličej, ale ten, který jsem potřebovala, který jsem kdysi znávala, jsem nikde neviděla.

S každou další minutou mi nervy svíraly žaludek víc a víc. Prostě Zaca najdu, řeknu mu, co je potřeba, a všechno bude v pohodě. Jo, nenesla jsem mu zrovna dobrou zprávu, ale zase ne ani tak zlou. Zachová se zdvořile, možná se na sebe usmějeme, a můj úsměv bude skoro upřímný.

Nic jsem mu nezazlívala.

Jakmile zahlédnu muže, kterého jsem znala, předám mu vzkaz a vrátím se ke svému životu. Možná ho znovu uvidím za dalších deset let, a třeba ani to ne. Tentokrát se s tím ale vyrovnám mnohem líp než posledně.

Zamířila jsem k posuvným dveřím u jídelního koutu, které vedly ven. Všimla jsem si jich, protože je někdo pořád otvíral a zavíral, jak se lidi trousili ven a zase dovnitř. Nehodlala jsem si připustit, že by Zac mohl být v některé z ložnic, dokud to nebude absolutně nezbytné. Prosmýkla jsem se kolem dvou lidí, kteří vcházeli do domu ve stejnou chvíli, kdy jsem se snažila dostat ven, ale vtom jsem zaslechla smích, který mě donutil se otočit. A uviděla jsem ho.

Překvapeně jsem zamrkala.

Muž, jehož fotku jsem zhruba před hodinou viděla v televizi, kde dva komentátoři probírali jeho budoucnost, se rozvaloval na pohovce a z každé strany se k němu tiskla jedna žena. Z quarterbacka v začínajícím týmu se stal… no, kdo ví, co vlastně teď byl. Nejlepší kamarád mého bratrance. A kdysi i můj kamarád.

Hltala jsem očima muže, kterého jsem neviděla celé věky, a prodírala se k němu davem lidí, kteří si mě ani v nejmenším nevšímali. Na Zacovi vždycky… něco bylo. Něco, co se nedalo snadno popsat slovy, a částečně to byl jeho vzhled, ale hlavně něco v něm – něco, co k němu člověka přitáhlo, co k němu přitahovalo všechny. Něco takřka magnetického, a i takhle zdálky jsem viděla, že to v něm pořád je a možná ještě silněji než dřív.

Právě díky tomu byl skoro ideální quarterback.

A díky svému obrovskému srdci.

Aspoň to jsem si o něm dřív myslela.

Jeho typický kovbojský klobouk mu jako obvykle zakrýval vlasy, o nichž jsem věděla, že jsou špinavě blond s pár pramínky nazrzlé a hnědé. Když jsem ho naposled viděla naživo v televizi, všimla jsem si, že si je nechal celkem narůst. Zahlédla jsem záblesk zářivě bílých zubů – věděla jsem, že se usmívá skoro pořád –, zatímco mluvil s jednou z žen vedle sebe. Dlouhé nohy měl natažené dopředu a jako obvykle měl na sobě džíny. Co jsem si pamatovala, ani když jsme byli malí, nikdy nenosil kraťasy, pokud nepočítám plandavé šortkové plavky k bazénu, které se mu Boogie vždycky snažil stáhnout.

Usmála jsem se na pár zvědavců, jejichž pohledy jsem zachytila, a dál se prodírala mezi skupinkami lidí postávajících na zahradě. Naštěstí se mě nikdo nepokusil zastavit, aby se zeptal, co tu dělám nebo jestli jsem se ztratila.

Z nervozity se mi trochu svíral žaludek, ale toho jsem si nevšímala. Byl to přece Zac. Znala jsem ho víc jak polovinu svého života, i když jsme se už nevídali. Nějakou dobu mi dokonce posílal dárky k Vánocům. Měla jsem ho ráda a on mě taky měl hodně dlouho rád. Byl nejlepším kamarádem kluka, který pro mě byl skoro víc než bratr.

No a co, že teď byl slavný a obletovaný fotbalista?

No a co, že se objevoval na titulkách magazínů?

No a co, že byl tváří ligy amerického fotbalu?

No a co, že když jsme se viděli naposled, jeho tehdejší přítelkyně svým falešným úsměvem a krutými slovy rozmetala moje křehké sebevědomí na milion střepů? Už mi nebylo sedmnáct, neodvozovala jsem svoji hodnotu od názorů jiných lidí.

A ze všeho nejvíc: no a co, že mi celé roky nebral telefon a neodpovídal na zprávy? To už bylo dávno, už jsem se nad to povznesla. Nezazlívala jsem mu, že má hodně práce.

Promnula jsem si zpocené dlaně, stiskla rty do úzké čárky a šla dál.

Jako první ke mně oči zvedla pohledná blondýnka po jeho pravici, a naštěstí se usmála. Bruneta po jeho levé straně ne. Netvářila se vlastně nijak, ale v očích se jí mihlo něco, v čem i člověk, který neuměl číst myšlenky, snadno odhalil otázku „*na co čumíš, krávo?*" Pche. Jako by mě něco takového mohlo zastrašit. Nikdo, kdo neviděl, co o něm píšou lidi na internetu, skutečný strach nezažil.

Teprve když jsem se zastavila přímo před trojicí, se hlava s kovbojským kloboukem zaklonila a upřely se na mě modré oči, tak světloulince blankytné, že by se skoro daly považovat za průzračné. Přejely mi od nohou až ke tváři a už tam zůstaly.

Sledoval mě pořád s tím samým úsměvem, který jsem viděla snad milionkrát, rošťáckým a dobrosrdečným. Tak aspoň ho nezdrtilo, že se

ho jeho tým tak ošklivě zbavil. To bylo dobře. Na druhou stranu jsem věděla, že se usmívá, i když se cítí zdrcený. Prostě byl takový.

Vteřinu mi trvalo se vzpamatovat, ale pak jsem se na něj usmála taky, jen trošičku, a mávla rukou na pozdrav, čehož si ale nemohl všimnout, protože nespustil zrak z mého obličeje.

A první, co jsem řekla muži, který mě kdysi nosil na ramenou a vozil mě po babiččině čtvrti usazenou na řídítkách svého kola, bylo: „Čau, Zacu."

A ne, ne, rozhodně mi hrdlo nesevřel hořkosladký stesk.

Zac zamrkal, dál se usmíval a hlasem, který byl po těch letech snad ještě hlubší, pronesl: „Jak to jde?" Nenuceně, přátelsky, jako vždycky. Prostě jako Zac.

Zhoupla jsem se na patách a nepřestávala hledět do obličeje, který, když jsem ho teď viděla zas osobně, doopravdy zmužněl. Kdysi v něm bývala jemnost, klukovská roztomilost, ale ta zmizela a zůstaly jen štíhlé linie, vysoké lícní kosti a ostrá čelist. Rty mu obklopovaly jemné vrásky od smíchu. Nebylo divu, koneckonců už mu bylo čtyřiatřicet.

A byl ještě pohlednější než kdysi jako teenager nebo kluk sotva přes dvacet, zvlášť, když se takhle culil. Ten jeho šišatý úsměv, pořád stejně kamarádský a pohodový. Typický velký Texasan.

„Zacu, to jsem já," pronesla jsem obezřetně a dál si prohlížela jeho opálenou tvář.

Já. Bylo mi dvacet sedm, ne sedmnáct. Vlasy jsem měla dlouhé a rozpuštěné. Když jsem byla mladší, nosila jsem je neustále vyčesané nahoru, protože jsem netušila, co dělat se svými kudrnami – uměla jsem je leda vyžehlit. Teď jsem se taky líčila. Vytrhávala si obočí. Trochu jsem zhubla. Ale pořád jsem to byla já.

Zac roztáhl rty v ještě širším úsměvu, ale mně bylo jasné, bylo mi naprosto jasné…

„Bianca," vydechla jsem a znovu se zhoupla na patách.

Zac znovu zamrkal, ale pořád…

Podívala jsem se mu přímo do očí, do té nebesky modré, a došlo mi… že mě nepoznal. On si mě… nepamatoval? Nebo pokud ano, byla jsem mu naprosto ukradená.

Nevyskočil na nohy, aby mě objal, nevykřikl: *„Bianco! No teda, jak dlouho jsme se neviděli? Moc rád tě vidím! Co tady děláš?“*

Jen na mě dál upíral pohled, zdvořilý, ale prázdný.

A…

Srdce mi spadlo do kalhot. Nečekala jsem to. Netušila jsem, že mě to může takhle zasáhnout, nechtěla jsem si připouštět, jak jsem zklamaná, ale stalo se. Prostě spadlo, možná ne jen do kalhot, ale rovnou do bot. Protože před čtrnácti lety byl Zac jedním z nejdůležitějších lidí v mém životě, a teď mě –

Ale to bylo fuk.

Byla jsem tu kvůli něčemu jinému, a můj úkol nezávisel na tom, jestli mě Zac poznal, nebo ne. Nepamatoval si mě, ale já jeho ano.

Na rozdíl od něj jsem nikdy nezapomněla.

Zatnula jsem prsty na nohou a silou vůle vyloudila na tváři úsměv, svoje zklamání jsem schovala, co nejhlouběji to šlo… a pak ještě hlouběji. Nic se nestalo. Tohle zvládnu. „Můžeme si promluvit někde stranou?“

Muž, který chodil na všechny moje narozeninové oslavy, dokud v osmnácti neodešel na vysokou, se nepatrně ušklíbl a pronesl: „Ále, můžeme si přece promluvit klidně i tady, co, puso?“

Ještě pořád oslovoval všechny puso. Samozřejmě.

Prsty u nohou se mi v teniskách zkroutily ještě víc, zatímco se mi v hlavě rozléhalo to jeho „puso“ a já si musela připomenout, že jsem ho nepřišla otravovat nebo mu být na obtíž. Byla jsem tu, protože jsem musela. Bylo to důležité.

„Myslím, že by bylo lepší si promluvit jinde,“ trvala jsem na svém, zatímco můj mozek se snažil pochopit, že si mě buď nepamatuje, anebo jsem mu ukradená. V duchu jsem sama sebe přesvědčovala, že je mi jedno, co z toho je pravda. Radši bych ale brala první možnost, protože ta druhá mě zraňovala víc, než by měla. „Zacu, to jsem já. Bianca

Brannenová," zkusila jsem to ještě jednou, pro jistotu. „Tvoje mamka se ti snaží dovolat…" Odmlčela jsem se a doufala, že mu to dojde. Doufala jsem, že nebudu nucená přijmout, že ví, kdo jsem, a prostě mu na mně nezáleží, i když můj mozek věděl, že už se o mě nějakou dobu nezajímá.

Něco mu ale docvaklo, protože pomalu zamrkal a pak se jeho pohled zbystřil. Nakrčil čelo.

Vypadal nádherně.

Narovnal se a probodl mě těma světle modrýma očima. Tak dlouho jsem si myslela, že jsou to ty nejlaskavější oči na světě, a to bylo co říct, protože jsem znala spoustu hodných a laskavých lidí. Ale nikdo z nich neměl oči jako Zac a já neměla důvod si myslet, že za tím pohledem není pořád ten samý člověk, i když se na mě tehdy vykašlal. Kdyby se Zac příliš změnil, Boogie by se s ním už dál nekamarádil, tím jsem si byla jistá. Mamá Lupe měla dobrý důvod oslovovat ho *mi cielo*. Moje nebe. Protože v něm viděla totéž co já – jeho vrozenou dobrotu. Milovala ho stejně jako svá vlastní vnoučata.

A tak jsem si v duchu řekla dvě věci.

Za prvé: nebudu smutná, když si na mě nevzpomene.

Za druhé: nebudu smutná, když mě tu nebude chtít. Zjevila jsem se tu zničehonic a nárokovala jsem si jeho čas, i když měl co na práci. A on na mě nebyl zlý, nechoval se neurvale.

A tenhle pohled se nedal předstírat.

Polkla jsem a znovu se zhoupla z pat na špičky, jako bych se tak mohla udělat vyšší. Slova se mi vzpříčila v hrdle. *Jsem tu, protože…* „Nechci tě obtěžovat. Boogie mě požádal, abych sem zašla. Taky se ti pokouší dovolat, a –"

Hezoun, kterého před pár lety fotili nahého pro titulní stranu sportovního časopisu TSN, bleskurychle vyskočil na nohy. Překvapeně otevřel pusu a jeho modromodré oči mi zběsile těkaly po tváři sem a tam, sem a tam. Zalapal po dechu – doopravdy a sotva slyšitelně špitl: „Tak počkat. *Bianco?*"

Aha.

Kapitola třetí

Na svoje první setkání se Zacem jsem si nepamatovala. Ani jsem si nevzpomínala, jak jsem se poprvé potkala s Mamá Lupe a Boogiem. V mých nejranějších, zamlžených vzpomínkách ale byli všichni tři, jako by v mém životě byli odjakživa. Jako by doba předtím, než jsem je poznala, nestála za zapamatování.

Vždycky jsem je měla v mysli i v srdci. Už od začátku. Jako by byli moje ruce nebo oči… prostě jsem je měla.

Fakt byl ten, že když jsme se seznámili, byly mi tři roky. Moji rodiče se s patnáctiletou Connie a mnou – překvápkem, které v pokročilejším věku už neplánovali – přestěhovali do Liberty Hillu. Někdy tou dobou, a možná zrovna v den, kdy jsme poprvé navštívili dům Mamá Lupe, jsem potkala Boogieho a Zaca, a dalších pár strýců a tet, kteří bydleli ve stejné ulici a které jsem do té doby neznala.

Byl to pro mě úplně nový svět. Předtím jsem žila jen s rodiči a Connie, a najednou jsem byla obklopená spoustou cizích lidí, kteří ale byli moje rodina. Podle Mamá Lupe jsem mezi ně hned zapadla. Všichni tvrdí, že jsem rozhodně nebyla stydlivá nebo zakřiknutá, ale já vím, jak milí jsou všichni z máminy strany příbuzenstva, takže na tom, že jsem si v novém prostředí tak rychle zvykla, nejspíš nesou zásluhu hlavně oni.

Ten dům a lidé v něm se stal mým opravdovým domovem.

Moji rodiče tam moc dlouho nepobyli. Neoslavila jsem ani čtvrté narozeniny a už byli pryč – a od té doby jsem je vídala jen nepravidelně. Rozjeli se zachraňovat svět a Connie a mě nechali s Mamá Lupe a zbytkem rodiny.

Dobře si pamatuju panovačného tmavovlasého kluka, který všechny ostatní bratrance a sestřenice okřikoval, když mi říkali „*la güera*" – běloška, i když jsem byla bílá jen napůl, pitomci – a světlovlasého hubeňoura, který u naší babičky trávil snad všechen volný čas. Oba se ke mně chovali moc hezky. Matně si vybavuju, jak se mnou seděli na zemi v obýváku a pomáhali mi postavit cosi z kostek, ale to je asi nejdál, kam moje paměť sahá.

Co si ale vůbec nepamatuju, je den, kdy jsem Zaca na dvorku údajně odstrčila z cesty, po které se plazil jedovatý had. Všichni mi o tom jen vyprávěli, ale vím jistě, že potom se ke mně tenhle hubený blonďák vždycky, *vždycky* choval ukázkově mile.

Oba – Zac i Boogie – na mě byli hodní.

A časem jsem si s oběma vytvořila spoustu dalších vzpomínek, které jsem si dokázala snadno vybavit. Jak mě naučili jezdit na kole. Jak mě vozili na řídítkách, tedy do té doby, než nás Mamá Lupe načapala a z verandy je seřvala, ať mě okamžitě dají dolů, než mě zabijou, i když já jsem se ani v nejmenším nebála.

Pokud mě ti dva někam nepozvali, ale já stejně chtěla jít, stačilo říct a nechali mě se připojit. To si pamatuju – nikdy mě neodháněli, vždycky jsem se cítila vítaná.

Díky Zacovi, Boogiemu, starší sestře a babičce jsem se cítila milovaná.

Navzdory věkovému rozdílu jsme vyrůstali spolu. Oni a já. Čím byli starší, tím míň času jsme spolu trávili, ale nevykašlali se na mě. Tehdy ještě ne. Dokonce ani kluk, který se z platinově blond hubeňoura stal špinavě blond hubeňourem.

Pak si pořídili řidičák a já s nimi jezdila na projížďky. Kdykoli měli na střední fotbalový zápas, byla jsem ta malá žába, co ji s sebou cool starší bratranec všude tahá, holka, které mával nejlepší hráč, jemuž fandili všichni studenti i rodiče na tribuně.

Když odešli na vysokou, obrečela jsem to. Ale pořád jezdili domů na návštěvy, takže jsem je vídala o víkendech a o svátcích.

A pak jsem oslavila šestnáctiny a zamilovala se do toho blonďáka, co už nebyl kluk, ale ještě ani muž, pořád byl hubený, i když už zdaleka ne tolik, a pořád se ke mně choval jako k mladší sestře.

A… můj život se navždy změnil.

* * *

Chvíli to trvalo, ale nakonec jsem se zmohla na odpověď, i když se mi svíralo hrdlo a žaludek jsem měla jako na vodě. „Jo, jsem to já. Bianca." Zvedla jsem ruku a znovu zatřepala prsty ve zdráhavém zamávání.

Dětsky modré oči zakryly řasy, které měly barvu někde mezi blond a hnědou. „Ne," vydechl a znělo to skoro nevěřícně. Možná i šokovaně.

Přikývla jsem, vážnější než rakovina.

Znovu přejel moji tvář pohledem a potom zvedl jednu velkou, rozložitou ruku – snažila jsem se nevzpomínat na to, jak jsem si jako mladší myslela, že má ty největší dlaně a chodidla, co jsem kdy viděla – a jemně mi přitiskl špičku ukazováčku vedle koutku rtů. Skoro se jich dotýkal. Lehce přejel po mateřském znamínku, které jsem odmala nenáviděla a nesčetněkrát se ho snažila zakrýt tetiným nebo Conniiným make-upem.

S prstem na mé tváři se mi podíval do očí a pořád jen ohromeně šeptal: „*Drobku?*"

Ach.

On mě fakt na první dobrou nepoznal?

Hruď mi zalila vlna tepla – úleva, byla to úleva, jen maličká, ale nedala se popřít – a já se pousmála, dost váhavě, pokud bych měla být sama k sobě upřímná. „Jo," bylo jediné slovo, na které jsem se zmohla. Nebo jsem se spíš na nic víc zmoct nechtěla.

Zachary James Travis – profesionální hráč amerického fotbalu a můj někdejší kamarád – otevřel pusu, takže jsem si mohla prohlédnout jeho dokonalé, běloskvoucí zuby. Potom stáhl ruku, kterou se mě

dotýkal, a než jsem se nadála, zavrtěl vehementně hlavou a nahlas šokovaně pronesl: „To si děláš prdel."

Taky jsem zakroutila hlavou.

Jinou odpověď zjevně nepotřeboval, protože než jsem se zmohla na cokoli dalšího, přistoupil ke mně a najednou stál přede mnou, v celé své metr devadesát vysoké kráse.

Přímo přede mnou. Vtom mě popadl do náruče a zvedl mě do vzduchu, moje nohy se třepotaly nad zemí, než jsem stihla třeba jen vydechnout. „Neuvěřitelný," hulákal hlasem, v němž bylo rozhodně slyšet překvapení, a pak mě přimáčkl ke své rozložité, pevné hrudi, tak silně, až jsem sotva popadala dech.

Ještě před pár lety by mě takové objetí okamžitě uklidnilo a zbavilo stresu.

Takže si mě pamatoval.

Byl rád, že mě vidí.

Nehodlala jsem brečet dojetím z toho, že na mě dočista nezapomněl. Ani že mu nebylo úplně ukradené, že mě po těch dlouhých letech vidí. Prostě se nerozbrečím.

Ale ani jsem se tak docela neuklidnila. Bylo to skoro deset let, a i když jsem chápala, že má co na práci a okolo sebe stovky lidí, co po něm něco chtějí, moji ublíženost to nezahnalo. Nesmazalo to vzpomínky na bezpočet chvil, kdy jsem jen zírala na mobil a přemítala, co jsem provedla, že se se mnou po té době už nechce dál kamarádit.

Nebyla jsem úplně k ničemu. Měla jsem svůj život, a všechno, čeho jsem dosáhla, jsem si tvrdě vybojovala. Měla jsem kolem sebe lidi, kterým na mně záleželo a měli mě rádi, právě proto, že jsem si jejich lásku zasloužila. Byla jsem dobrý člověk, skoro pořád.

A nehledě na to, když jsem potlačila to lehké bodnutí bolesti, které se ve mně stále ozývalo, měla jsem ho pořád ráda. Každou vteřinu svého života jsem mu přála jen to nejlepší. Ani jednou jsem mu nepřestala fandit, i když se vydal do velkého světa a mě nechal v minulosti.

A jestli měl teď radost, že mě vidí, budu za to vděčná.

Omotala jsem mu ruce kolem krku a objala ho, na vteřinu jsem ho pevně zmáčkla, jako by se mi po něm celou tu dobu stýskalo. Což byla vlastně pravda. Na kratičkou chvíli jsem se opřela čelem do teplé, hladké kůže na jeho krku.

Na tom nebylo nic zlého. Dřív jsem ho takhle objímala pořád.

Nehodlala jsem dumat nad tím, proč jsme se tak dlouho neviděli, trápit se kvůli tomu, že se možná teď zase dalších deset let neuvidíme. Ještě aspoň minutu si budu užívat ten pocit hřejivého štěstí.

Až se od sebe odtáhneme a já mu řeknu, co potřebuju, vrátí se můj život zase do normálu.

„Fakt nemůžu uvěřit, že to seš ty, Drobku," pošeptal mi tím stále stejně šokovaným hlasem, s texaským přízvukem, který na něj přenesl Dědouš Travis a který zněl hutně a sladce jako med. Držel mě tak pevně a vysoko, že jsem nedosáhla nohama na zem. A rozhodně bych lhala, kdybych tvrdila, že jsem si nevšimla, jak pevné a vypracované má svaly na hrudi, ke které mě tiskl.

Povolil jednu dlouhou paži a přitiskl mi dlaň na zátylek v gestu, které mě překvapilo ještě víc než důvěrně známý, sytý smích, který naplnil moje uši. „Krucinál, fakt tomu nevěřím."

Proti své vůli jsem se uculila, dál jsem se tiskla k jeho kůži, vychutnávala jsem si poslední okamžiky neočekávané radosti v záři jeho náklonnosti, které jsem sama sobě dovolila, přimáčknutá k hrudi, kterou jsem tolikrát viděla bez oblečení, v dobách, kdy byla hladká jako dětská prdelka.

Když povolil sevření dost na to, abych pod chodidly ucítila pevnou zem, s úsměvem jsem k němu zvedla oči. Cítila jsem stejnou radost a překvapení jako on.

Ale taky mi spadl kámen ze srdce.

Pohledný muž, do kterého jsem kdysi, jako mladá a blbá káča, byla zamilovaná až po uši, se vesele zazubil a úžas mu rozzářil rysy tváře způsobem, na který bych si ještě před měsícem rozhodně nevsadila. Na zlomek vteřiny mi sjel pohledem pod bradu a ještě níž, nejspíš si

prohlížel moje polo tričko s logem Maio House, jednoduché modré džíny ohrnuté nad kotníky, protože mi byly příliš dlouhé, a prosté černé tenisky s bílými podrážkami, díky nimž jsem vydržela každý den osm hodin na nohou. Oslnivý úsměv od ucha k uchu byl najednou ještě širší a Zac roztáhl doširoka paže a v obličeji zčervenal upřímným potěšením, najednou vypadal jako ten Zac, kterého jsem znala, než se stal profesionálním fotbalistou. „Tyjo, vážně jsi to ty. Kdy jsi takhle vyrostla, co?"

Samozřejmě že nemohl uvěřit svým očím. Neviděl mě skoro deset let, a nejspíš si mě za tu dobu ani nezkusil najít na internetu.

Aaaa, polovina mé radosti byla v trapu.

Taková už byla skutečnost, s gustem vás nakopla přímo mezi nohy, kdykoli to bylo potřeba, a ještě víc, když to bylo to poslední, co jste potřebovali.

Zac se pořád zářivě usmíval a světle modrýma očima mi těkal po obličeji, ani si nevšiml, jak jsem po jeho poznámce strnula, bezděky se narovnala a svěsila ramena. „Drobku, ty už jsi dospělá," pokračoval můj bývalý kamarád, jako by se nechumelilo.

Ale tohle už jsem dávno hodila za hlavu. A tak jsem jen přikývla a slabým hláskem podotkla: „Jo, většinu času."

„Co tady děláš?" zeptal se mě pořád stejně nadšeným hlasem, jako by se ho moje slova vůbec nedotkla. Tvář měl plnou ostře řezaných rysů, ale takhle zblízka byl jeho pohled stejně laskavý jako kdysi. Znovu mi prstem poklepal na pihu v koutku rtů a zavrtěl hlavou. „Fakt nemůžu uvěřit, že přede mnou stojíš, živá, z masa a kostí."

Vzpomněla jsem si, proč jsem přišla.

Natáhla jsem se po jeho předloktí, tvrdých svalech pod opálenou kůží, ale zarazila jsem se. Co to sakra tropím? Spustila jsem ruku a silou vůle se přiměla podívat se do těch blankytných očí, abych zvládla udělat to, kvůli čemu jsem tu byla. „Můžeme si promluvit někde stranou?"

Pohled na jeho rozzářený úsměv mě bolel, zvlášť, když zalétl očima k ruce, která mi teď volně visela podél boků, a trochu posmutněl. Po chvíli ale přikývl a v obličeji se mu objevil trochu zmatený a trochu

váhavý výraz, jako by vycítil moji pochmurnou náladu. „Jasná věc, zlato," prohodil nenuceně.

Za jiných okolností, v jiném životě, bych po jeho následujících slovech skákala radostí do stropu a radovala se z nich ještě aspoň měsíc. Měla jsem ho ráda – milovala jsem ho –, ale z nejmíň sta různých důvodů jsme se skoro třetinu mého života neviděli. „Kde se tu bereš? Ty tu někde bydlíš?" začal se vyptávat, jako by zapomněl, že s ním chci mluvit někde v ústraní. „Pořád mám pocit, že se mi to jen zdá."

Přišla jsem mu něco říct. Tak. Musel se to dozvědět, a čím dřív, tím líp. Musela jsem se soustředit. Odpovědi na svoje otázky nepotřeboval. Ve skutečnosti… to vědět nechtěl. „Kde máš telefon?" zeptala jsem se.

Úsměv mu z tváře rázem zmizel. „Nevím. Někomu jsem ho půjčil. Myslel jsem, že mi ho vrátil…"

Konečně mu to docházelo. Možná si vybavil, co jsem říkala, že se mu máma a Boogie snaží dovolat, že mě sem Boogie poslal, že s ním chci něco probrat v soukromí.

„Půjdeme dovnitř?"

Užuž začal přikyvovat, ale pak se zarazil a jako by celý splaskl. Pohlédl mi zpříma do očí a potom se velmi, velmi obezřetně zeptal: „Stalo se…" Vřelost z jeho tváře vymizela, ohryzek se mu zhoupl nahoru a dolů. Dlouhé, pískové řasy zakmitaly a do hlasu, který ještě před čtyřmi minutami zněl tak vstřícně a vesele, se mu vetřela bolest, obava, strach. „Stalo se něco Dědoušovi?"

Nechtěla jsem mu to říkat přímo tady, před jeho kamarády, a ani jsem se nemusela rozhlížet, abych věděla, že se na nás upírá minimálně pět párů očí. Na něj. Cítila jsem to. Musel si toho být vědom taky.

„Je v nemocnici, dělají mu testy. Víc toho nevím. Tvoje máma a Boogie se ti zkoušeli dovolat, ale…" *Tys jim nebral telefon*. Protože ho někomu půjčil a ve víru kalby na to zapomněl. Ale to jsem dodávat nemusela, domyslel si to sám.

Muž, o němž se dalo předpokládat, že se většinu času směje nebo usmívá, během zlomku vteřiny zbledl a zvážněl.

Musela jsem mluvit dál.

„Boogie mi dal tvoji adresu, požádal mě, ať za tebou zajdu. Přijela jsem sem hned, jak to šlo," vysvětlovala jsem a sledovala ruku, kterou měl bezmocně svěšenou, nejradši bych ho za ni popadla, jako tolikrát, když jsme byli malí. Jenže ty prsty, které bych teď držela, měly hodnotu mnoha milionů dolarů, kdežto ty moje byly o několik řádů níž. Ale odolala jsem. Nebyli jsme si tak blízcí, abychom se drželi za ruku, už ne. Místo toho jsem se zaměřila na štíhlou, výraznou tvář s nenápadnými vráskami od smíchu a růžovými rty a vřelýma modrýma očima. „Chceš jim zatím zavolat ode mě?"

Zac se na mě podíval, ztěžka polkl a přikývl. Potom zvedl ruku a promnul si místo mezi vyboulenými prsními svaly, přímo uprostřed hrudi, takže se mu mezi nimi vyrýsovalo hotové údolí. Kdysi dávno na tom hrudníku žádné svaly nebyly, to jsem věděla jistě. Natočil hlavu doprava a houkl: „CJi, prozvoň mě, jo? Potřebuju najít mobil."

„Jasná věc, kovboji," odpověděl čísi hodně hluboký hlas.

Kovboji. Pochybovala jsem, že by si ještě vzpomněl, že jsem mu tak začala říkat já. Nejspíš už na mě při tomhle oslovení dávno nemyslel.

Přistrčila jsem mu svůj telefon. Čím rychleji se to vyřeší, tím dřív budu moct vysmahnout. „Pomůžu ti ten mobil najít, ty zatím zavolej mámě."

Zac na mě upřel modré oči, ale už mě nevnímal, jako by už byl duchem jinde. Celkem jsem ho chápala, vzhledem k tomu, jak se právě zvrtnul jeho den.

To se mi potvrdilo, když na moji ruku s mobilem upřel nechápavý pohled. Rozzářený, bodrý chlap, který mě tu ještě před pár minutami vítal, byl pryč, došlo mi, že potřebuje chvíli, aby se sebral. Možná víc chvil. Jenže bylo vážně nutné, aby zavolal svojí mámě nebo Boogiemu.

A já musela najít jeho vlastní telefon, abych mohla jít domů.

Rozhlédla jsem se, abych zjistila, koho to žádal o prozvonění, a okamžitě jsem uviděla chlapa s odbarvenými blond dredy svázanými do culíku, jak si tiskne mobil k uchu a pátravě přejíždí očima kolem

dokola. Nebyl moc vysoký – ne, že já bych měla co říkat –, ale za svaly se rozhodně nemusel stydět. Naposled jsem se podívala na Zaca, který zíral na můj telefon, jako by zapomněl, jak se používá, a pak jsem se otočila na dredaře a upoutala jeho pozornost. Okamžitě mě probodl tmavě hnědýma očima.

„Ahoj. Jestli Zaca prozváníš, pomůžu ti jeho telefon hledat."

Přitažlivý svalovec přikývl a na okamžik sjel očima k mému polo tričku. „Budu to zkoušet, dokud ho nenajdeme," řekl.

„Platí."

Procházela jsem celý dům a prodírala se davem, ale i když to trvalo, nakonec se mi povedlo vyzvánějící iPhone s velkou prasklinou přes celý displej najít na záchodě u hlavních dveří. Odfrkla jsem si.

Chlap, který dostával ročně osmimístný plat, měl prasklý telefon. To nebylo moc vzdálené od toho Zaca, kterého jsem znávala a který si lepil díry v bundě stříbrnou izolační páskou, dva měsíce jezdil autem s kartonem místo okna, které mu vysklila jedna bývalka, a vždycky si v rychlém občerstvení objednával to nejlevnější menu.

Zas tak moc se tedy za ty roky nezměnil. To bylo fajn. Pokud ho nezměnil život a lidi a fanynky a kritikové, nezmění ho už nic, říkala jsem si v duchu. Docela mě to potěšilo.

A byl rád, že mě vidí, to se nedalo popřít.

Na displeji svítilo jméno **CJ Daniels – White Oaks**. Zmáčkla jsem zelenou ikonku. „Mám ho, dík moc." Ze sluchátka se ozvalo souhlasné zamručení a pak to CJ položil.

Telefon mi v ruce zavibroval a displej se rozsvítil. Nemohla jsem se ubránit a podívala jsem se.

NOVÉ ZPRÁVY
AMY BLONDSERVÍRKA OKC: [Příloha: 1 obrázek]

A pod tím byla další oznámení.

KEISHA BLNDPRÁVNIČKA OKC: [Příloha: 1 obrázek]
STACY BRUNETAZBANKY OKC: Zrovna jsem slyšela…
VANESSA: [2 nové zprávy]

AIDEN: Zavolej mi.
TREVOR: CO TO KURVA DĚLÁŠ? ZAVOLEJ MI

Amy. Blond servírka. Oklahoma City.

Keisha. Blond? Právnička. Oklahoma City.

Stacy. Bruneta z banky. Oklahoma City.

A nějaká Vanessa.

Aspoň si tak pamatoval ženy, které… potkal.

Na jednu kratinkou, zbytečnou, pitomou vteřinu mě napadlo, jestli má v telefonu i ženy jménem Bianca. Ale hned, jak mě to napadlo, zase jsem tu otázku zavrhla a odkopla ji, co nejdál to šlo.

Nic mi do toho nebylo.

Vrátila jsem se do zahrady, ale Zaca už jsem tam nenašla. Jeho kamarád s dredy zachytil můj pohled. Zvedla jsem Zacův prasklý telefon jako potvrzení, že ho skutečně mám, a druhou rukou mu ukázala zdvižený palec. Jen trhaně přikývl. Ale kde byl sakra Zac?

„Myslím, že šel k sobě do pokoje," zavolala na mě pořád ze stejného místa blondýna, vedle níž předtím na pohovce seděl. Ukázala směrem nahoru.

Věděla, kde má Zac pokoj. Ale ani do toho mi nic nebylo.

„Pořád telefonoval," dodala. Hlas měla stejně hezký jako obličej. „Je v pořádku?"

Pokrčila jsem rameny. Neznala jsem ji, nehodlala jsem tu vytrubovat Zacovy záležitosti, zvlášť ne před někým, kdo mohl být v Zacově telefonu uložený s nějakým podobným popisem. Nedokázala jsem si ani představit, že bych znala tolik lidí, že bych si k nim musela ukládat taháky, abych se v nich vyznala. Dokonce i příjmení jsem měla jen u několika málo kontaktů.

No nic.

„Dík za informaci," opáčila jsem a věnovala jí úsměv, který byl v podstatě upřímný, protože se ke mně chovala mile. Milé lidi jsem měla ráda.

Teď jsem ale musela zjistit, kde vězí Zac, dostat zpátky svůj mobil a vysmahnout.

„Odkud Zaca znáš?“

Podívala jsem se směrem za tím neznámým hlasem. Patřil druhé ženě, která seděla vedle Zaca, brunetce, jejíž pohled byl pořád stejně podezřívavý a pichlavý, jako když jsem dorazila.

Dala jsem jí jedinou odpověď, na kterou měl nárok někdo, kdo na mě úplně mile nepůsobil. „Jsem z rodiny.“ Ať s tím naloží, jak je jí libo.

Podle toho, jak se zatvářila, mi nevěřila, ani co by se za nehet vešlo. Ale to mi bylo fuk. Usmála jsem se na rozloučenou na tu druhou holku, otočila jsem se na patě a namířila si to zpátky do domu. Za obývacím pokojem jsem narazila na schody a vyšla po nich. Cestou jsem si prohlížela čistě bílé zdi, stejné jako v celém přízemí. Přes hlasy linoucí se z obýváku jsem nic neslyšela, a tak jsem procházela chodbou a nahlížela do každých otevřených dveří.

Každý pokoj vypadal jinak. První byl prakticky prázdný, až na moderní manželskou postel a komodu. Druhý vypadal skoro totožně, na první pohled bylo patrné, že všechen nábytek je nový a nedotčený. Na koberec nejspíš ještě nikdo ani nešlápl.

Naproti tomu ve třetím pokoji byla obří postel, která zabírala většinu jeho plochy, a na stěně středně velká televize s plochou obrazovkou. Za otevřenými dveřmi skříně jsem zahlédla pověšené oblečení. Na posteli se válelo tričko. Zatímco jsem si pokoj prohlížela, zaslechla jsem Zacův hlas. Prošla jsem kolem pokoje, kde byla čtyři polohovatelná křesla, projektor a bílé plátno, které taky vypadalo zbrusu nově.

Zaca jsem našla v místnosti, která nejspíš měla sloužit jako hlavní ložnice, nebo minimálně jedna z hlavních ložnic vzhledem k tomu, jak veliký dům to byl. Nepřekvapilo by mě, kdyby jedna stejně velká ložnice byla i v přízemí. Jednou, když jsem se v práci nudila, jsem si na internetu vyhledala nově rozestavěnou čtvrť, kolem které jsem předtím jela, a některé z domů v ní měly dvě hlavní ložnice s vlastní koupelnou. L-u-x-u-s.

Zac si tiskl k uchu můj mobil a na obrovské matraci ležel otevřený kufr. Na druhém konci byla zmuchlaná peřina v prostém bílém povle-

čení, vedle špinavých modrošedých tenisek se na zemi válely ponožky. Na nočním stolku blíž ke dveřím stála zpola plná sklenice vody… ale jinak tu kromě velké černé šatní skříně u jedné stěny nebylo nic. Ani tady nevisely na zdech žádné obrázky. Nebylo tu nic osobního, žádné suvenýry z cest nebo jiné drobnosti.

„Mhm, jasný," řekl Zac do telefonu a když jsem zastavila na prahu, podíval se na mě a kývl hlavou, jako by mě chtěl vyzvat, ať jdu dál. Jednou rukou si prudce vjel do špinavě blond vlasů, které měly stejný odstín, jaký jsem si pamatovala, a byly jen o něco delší, než když jsem ho předtím viděla v televizi.

Vešla jsem. Jako malá jsem v jeho pokoji párkrát byla, ale už jsem si nepamatovala, jak vypadal. Matně jsem si vybavovala nepořádek a pach potu, bot a jakési kolínské, kterou mu údajně ke každým Vánocům dávala jeho teta.

Stesk po tom klukovi, kterého jsem milovala jako bratra a potom jako nedostižný sen, i když na mě zapomněl a vydal se do světa žít svůj život, mě zasáhl jako pěst do břicha. Ale to byla minulost. Věděla jsem, na čem jsem.

Sledovala jsem, jak se Zac otáčí ke skříni, vytahuje z ní oblečení a hází ho do kufru.

Viděla jsem ho. Viděla jsem to.

Zacovi se třásly ruce.

A to tak, že hodně.

Sakra.

Ještě několikrát zopakoval „dobře" a „mhm" a dál házel do kufru svršky. A já celou dobu poslouchala. „Jo, dorazím tam co nejrychlejc. Mám tě rád, mami."

Volal mámě.

Ukončil hovor a jen tak stál s mým mobilem v ruce. Už na hlavě neměl kovbojský klobouk a vlasy měl rozcuchané, trčely mu do všech stran. Neušlo mi, jak je opálený, nejspíš pořád trénoval na čerstvém vzduchu, a měl větší svaly, než jsem na něm kdy viděla. Nekonečně

dlouhý štíhlý trup, ramena ještě širší, než jsem si pamatovala, silné paže hrající provazci svalů… Zaskočilo mě to.

Ale jeho tvář…

Znovu mi připomněla, jak dlouho už jsem ho neviděla osobně. Za pár měsíců mu bude pětatřicet. Matně jsem si vzpomínala na jeho sedmnáctiny, kdy ho Mamá Lupe, moje babička a žena, která ho jako malého dlouhé roky hlídala, překvapila po tréninku se smetanovým dortem *tres leches*. Fotku, na které Zac s širokánským úsměvem sfoukává svíčky, měla potom na krbové římse vystavenou do konce života. Byla jsem na ní i já, sotva viditelná za jeho ramenem, naducané tvářičky a pohled upřený na dort, o němž jsem věděla, jak úžasně bude chutnat. A z druhé strany stál vedle Zaca Boogie.

Když jsme o mnoho let později babiččin dům vyklízeli, tu fotku jsem si nechala. Měla jsem ji v šuplíku nočního stolku. Já, jeden z mých nejoblíbenějších lidí na světě, a kamarád z dětství, ze kterého se stala superhvězda. Jednoho dne o tom budu vyprávět svým dětem. Taky jim povím, jak jsem mu jednou zachránila život.

No, prozatím jsem tady měla hotovo. Mohla jsem jet domů, pustit si svoji tureckou telenovelu a dál promýšlet svůj banánovo-čokoládový recept. Zítra zavolám Boogiemu a zeptám se, jak na tom Dědouš je.

„Zacu –,“

„Odvezeš mě domů?“

Krve by se ve mně nedořezal.

On chtěl, abych ho *teď* odvezla domů? Když měl barák plný lidí?

Upřel na mě pomněnkové oči plné strachu a úzkosti a dalších desítek emocí, které jsem nedokázala dešifrovat ani si s nimi poradit.

„Prosím?“ špitl tak tiše, že jeho hlas pronikl až do mého nitra, kde se i po tak dlouhé době skrývala láska, kterou jsem k němu chovala.

Na mysli mi vytanula vzpomínka na to, jak mě překvapil na maturitní slavnosti, jak běžel k mojí rodině se staniolovým nafukovacím balonkem a mával na mě jako blázen. Tou dobou už žil v Dallasu. Já

bydlela na pár měsíců u Boogieho rodičů a Zac mi jen o pár dní dřív psal, že neví, jestli moji maturitu stihne, ale nakonec dorazil.

Byla to jedna z posledních příležitostí, kdy jsme se viděli, ale na tom nesešlo.

Přišel, kvůli mně, i když nemusel, a teď…

„Jo, jasně," kývla jsem trochu zdráhavě a nespouštěla oči z jeho obličeje. Překvapilo mě, že se v mé přítomnosti pořád cítí tak pohodlně a není mu trapné mě o to požádat. A hlavou mi blesklo, proč se nezeptá někoho z těch mnoha lidí, co přišli na párty v jeho domě – ať už byl vážně jeho, nebo ne –, ale to jsem si nechala pro sebe. Nic mi do toho nebylo, a kdyby měl jakoukoli jinou možnost, určitě by to po mně nechtěl.

Zvedl ruku a přejel si dlaní po čele. Nechápala jsem, jak mohl tenhle dospělý chlap pořád vypadat jako malý nevinný kluk. Ztěžka polkl, beze slova zapnul kufr, vyslal ke mně napjatý úsměv a pokynul rukou ke dveřím.

Nebrečel, to bylo dobré znamení, ne? To znamenalo, že to ještě není tak zlé. Až mi vrátí telefon, měla bych nejspíš napsat Boogiemu a zjistit, co a jak.

Mlčky jsem procházela chodbou a potom dolů po schodech. U jejich paty jsem se zastavila a přes rameno se ohlédla na Zaca. Ve tváři měl sevřený, napjatý výraz, oči zabodnuté do podlahy, propadlé tváře, světle růžové rty tiskl do tenké čárky. „Chceš ještě s někým mluvit, než vyrazíme? Říct těm lidem, ať vypadnou?"

Muž, kterého jsem kdysi znávala, se na mě podíval, a jeho pohled byl spíš sklíčený než laskavý. Svraštil čelo. „Ne."

Dobře. Snad věděl, co dělá.

Kývla jsem a podala mu jeho mobil, který jsem měla celou dobu zastrčený v zadní kapse džínů. Zac si ho vzal, přikývl a dal mi můj. Šli jsme dál a já si nemohla nevšimnout, jak na něj lidé okolo civí, když kolem nich procházel s kufrem. Kdybych čekala, že bude mít nějakou drahou věc s logem slavného návrháře a zlatě vyraženými iniciály, byla

bych zklamaná. Jeho kufřík byl černý a vypadal, že už toho procestoval fakt hodně.

Což byla nejspíš pravda.

„Hej, kámo, kam jdeš?“ zeptal se ho jeden chlap, kolem kterého jsme se prodírali.

Připadal mi povědomý…

„Pryč. Měj se,“ odtušil roztržitě Zac.

Fakt jsem potřebovala co nejdřív zjistit, jak na tom Dědouš je.

Ani jeden z nás už neprohodil jediné slovo – já hlavně proto, že jsem netušila, co říct – a vyšli jsme vchodovými dveřmi před dům. Ještě pár lidí na Zaca zavolalo, on jim odpovídal skoro nepřítomně, podivným hlasem, který jako by patřil někomu cizímu – člověku, kterého tížil přinejmenším betonový blok přivázaný k nohám.

Dovedla jsem ho ke svému autu o pár domů dál a otevřela kufr, aby do něj mohl uložit svoje zavazadlo. Sledovala jsem ho, jak kufr zavírá. Kůže se mu na lícních kostech napínala a ve tváři měl vepsané obavy a rozrušení. Odmala jsem věděla, jak svého dědu zbožňuje. Stejně jako jsem já zbožňovala babičku z máminy strany, Mamá Lupe.

Bezpodmínečně a hluboce, protože právě tak milovali oni nás.

Nikdy nezapomenu, jak jsem se cítila, když babička dostala infarkt. Tak bezmocně a zoufale. Jako by mi někdo podtrhl nohy.

Možná, že Zac už skoro třetinu mého života nebyl můj kamarád, ale byl se mnou a podporoval mě po ty první dvě. Když Mamá Lupe umřela, objímal mě, zatímco jsem se celá otřásala vzlyky, ochromená strachem, co si teď počnu. A já nikdy nezapomenu, že brečel se mnou. Oplakával ženu, která ho jako malého tolikrát hlídala. Která mu pekla dorty k narozeninám, i když už trávil většinu času po škole na tréninku nebo s kamarády a nepotřeboval, aby se o něj někdo staral. Nezapomněla jsem ani na to, jak mi tehdy slíbil, že všechno bude v pohodě.

Věděla jsem, co by teď moje babička a můj bratranec chtěli. Chtěli by, abych pomohla člověku, kterého měli oba tolik rádi. Tady nešlo o mě a o to, co jsem chtěla nebo potřebovala já.

A tak jsem nad tím přestala dumat. Nabídla jsem mu jedinou věc, kterou jsem mu v tu chvíli mohla dát, kterou by po mně chtěli, ale pro jistotu jsem se obrnila pro případ, že by odmítl.

„Zacu," oslovila jsem ho a připravovala se na rázné *ani omylem*. „Chceš obejmout? Můžeš samozřejmě říct ne."

Krásný, štíhlý muž, který stál přede mnou – a který podle všeho teď nesl na bedrech tíhu celé sluneční soustavy – na mě chvíli jen hleděl.

A pak mlčky přikývl.

Překonala jsem pár kroky vzdálenost mezi námi a zastavila se tak blízko u něj, že jsem musela zaklonit hlavu, abych mu viděla do tváře, stejně jako když jsem vyrůstala. Být to jiná situace, usmála bych se, ale jeho děda byl v nemocnici, nevěděla jsem, co přesně mu řekla jeho mamka, a navíc možná ani nevěděl, co bude s jeho kariérou, teď když jeho tým podepsal smlouvu s jiným quarterbackem. K tomu všemu jsem sama byla zároveň zmatená a ublížená a taky se mi ulevilo. A tak jsem se jen zadívala do těch očí, které jsem důvěrně znala, a přitom už jsem je neznala.

Vytáhla jsem se na špičky a položila mu ruce kolem krku. Byl pro mě cizí, a přece nebyl cizinec, a já cítila, jaké teplo sálá z jeho hrudi, která navzdory pevným svalům najednou působila tak křehce.

Objala jsem ho ještě pevněji.

Ano, ublížil mi. Ranil mě, když se ode mě začal držet dál, ale o to tady nešlo. Teď šlo o dobu ještě dávno předtím, o dobu, kdy to mezi námi bylo ještě dobré. Úplně nejlepší.

Zac pár vteřin počkal a potom mi objetí opětoval, a najednou to byl on, kdo k sobě tiskl mě, jako bych nebyla jen holka, kterou deset let neviděl, jako by neuplynul vůbec žádný čas, jako bychom se naposled viděli včera, když mě zahlédl na tribuně po fotbalovém zápase a představil mě komukoli, kdo byl zrovna kolem, jako Drobka. Jako když jezdil z vysokoškolských kolejí na návštěvu a rozvaloval se u Mamá Lupe před televizí a házel po mně polštáře, když jsem si ho dobírala.

Chtěla jsem se ho zeptat, co se dozvěděl od mamky, ale držela jsem jazyk za zuby.

Cítila jsem, jak se mu zvedá hruď a zase klesá, s každým nádechem a výdechem, potom jsem uslyšela jedno vzdychnutí a pak další, a tak jsem se prostě jen ponořila do přítomného okamžiku. Váhavě jsem mu přejela dlaněmi po svalnatých zádech, jako kdybych utěšovala kohokoli ze svých příbuzných a blízkých kamarádů. Protože během prvních dvou třetin svého života bych mu klidně dala i ledvinu, kdyby ji potřeboval.

No dobře, dala bych mu ji i teď, ale já bych darovala ledvinu komukoli, kdo by ji fakt potřeboval a neměl by nikoho jiného.

Věci se měnily. Lidé se měnili. Život se měnil. To jsem věděla a byla jsem s tím smířená.

V tu chvíli se rozezvonil jeho telefon. Odtáhl se ode mě a couvl.

Pohlédla jsem mu do očí. „Tak jedeme. Hovory můžeš vyřizovat po cestě."

Zac, který ještě před třiceti minutami působil tak šťastně, že mě vidí, znovu jen mlčky přikývl. Tvářil se smrtelně vážně.

Než jsem usedla za volant, poslala jsem ségře další zprávu.

JÁ: Jedu do Austinu, pak se vracím domů. Napíšu ti, až dorazím.

Muž sedící vedle mě na místě spolujezdce mluvil jen do mobilu, a co jsem vyrozuměla, telefonoval nejdřív se svým agentem, potom se svým manažerem – chlapem jménem Trevor, kterého jsem potkala jen jednou a hned ho považovala za hajzla, a když jsem se nad tím zamyslela, jedna ze zpráv na Zacově mobilu byla od něj – a nakonec s mým bratránkem Boogiem. Těm prvním dvěma v podstatě jen vysvětlil, že má dědu v nemocnici a jede domů, aby u něj mohl být.

„Nevím, kdy se vrátím," řekl Trevorovi, který podle všeho neměl z jeho rozhodnutí odjet z Houstonu velkou radost. Sem tam jsem zaslechla něco z Trevorovy části hovoru, mluvil ostře a používal slova jako „čas" a „nemůžeš si dovolit" a „co blbneš?" Zac jen skrze zaťaté zuby cedil otráveným hlasem odpovědi jako *„ale tady jde o Dědouše"* a *„rodina je na prvním místě, Treve"* a *„jo, ten doma je, neměj strach."*

Abych byla upřímná, jejich konverzace mě vážně zajímala. Ale znovu a znovu jsem si připomínala, že do toho, co se Zacem bylo a bude, mi nic není, a že mu dál přeju jen to nejlepší.

A pak zavolal někomu, kdo s ním podle všech náznaků bydlel.

„Čus, musel jsem odjet. Děda je v nemocnici, musím za ním… Jo… Prostě až budeš chtít, tak všechny vyhoď. Lidi na úklid přijdou zejtra, ráno jsem jim volal, takže by to mělo bejt v cajku…. Jo. Tak fajn. Sorry, CJ. Jasný. Čau.“

Potom, co dotelefonoval, Zac nic moc dalšího neřekl, ani když jsme na výpadovce z Houstonu zastavili na velké benzince s bobrem v logu. Prostě jen seděl v autě a čekal, až se vrátím. Koupila jsem dva párky v rohlíku a nějaké pití, abych se s ním mohla rozdělit, ale když jsem se mu pokusila párek podat, jen se smutně pousmál a zavrtěl špinavě blond hlavou. Vzal si ode mě jen lahev vody.

Ten Zac, kterého jsem znávala, by nikdy párkem v rohlíku nepohrdl – a vlastně žádným jídlem. Jen mi to připomnělo, že to přece jen není ten samý člověk. Žaludek se mi stáhl, jako by to chtěl potvrdit.

Anebo možná dodržoval přísnou životosprávu a musel se vyhýbat uzeninám. Kdo ví? Radši jsem se přiklonila k téhle možnosti, abych se cítila líp.

Jedla jsem během řízení oba párky v rohlíku, protože jsem nehodlala plýtvat jídlem, a volantem jsem otáčela jen pomocí zápěstí. Pustila jsem si k tomu podcast o duševním zdraví a dějinách fazolí.

Ale jinak jsme spolu skutečně celou cestu nepromluvili ani slovo. Dřív by se nám přitom oběma pusa nezavřela a probrali bychom úplně všechno. Zac byl od přírody upovídaný a já se s ním mohla v klidu měřit.

Další připomínka, že jsme teď byli dva úplně jiní lidé.

Naštěstí jsem nic nečekala – a už vůbec ne to, že ho povezu několik set kilometrů do města, kde jsme vyrostli. Aspoň, že jsem zítra nemusela do práce. Napadlo mě, že bych přespala u Boogieho, abych nemusela řídit zpátky potmě, ale hned jsem to zavrhla. Měla jsem napláno-

vané natáčení a Deepa mě varovala, že může jen dopoledne, protože odpoledne už něco má, takže jsme potřebovaly začít co nejdřív.

Hodiny naštěstí ubíhaly rychle, a když jsme se ze severu přiblížili k Austinu, Zac mi aspoň řekl, v které nemocnici Dědouše hospitalizovali. Musela jsem si adresu zadat do navigace.

„Jsme tady," zahlásila jsem, když jsme zastavili před klinikou.

Zac se poslední hodinu opíral hlavou o okénko, ale teď se narovnal a vzdychl. Trochu mě bodlo u srdce. No dobře, tak možná nejen trochu.

Natáhla jsem se k němu a poplácala ho po rameni. Bylo mi jasné, že je to na dlouhou dobu naposled. „Potřebuješ ještě něco, než vyrazím zpátky?" zeptala jsem se ho tiše a ještě jednou si prohlédla tu důvěrně známou, a přece neznámou tvář.

Naposled. Dokud jsem k tomu měla příležitost.

Vážně vypadal líp než kdy dřív. Kdybych přivřela oči, mohl by klidně být předobrazem jednoho či dvou princů z pohádek od Disneyho. Dobře on.

Zac svěsil koutky rtů a zamračil se. Pořád stejně tichým hlasem plným bolesti se mě zeptal: „Ty tu nezůstaneš?"

No, neměla jsem to v plánu. Ale teď, když na mě upíral ten podivný, smutný pohled…

Možná… změním názor?

Kruci.

„Můžu tu zůstat, jestli chceš," nabídla jsem se váhavě, než jsem stihla zabřednout do zbytečných úvah a vymyslet nějakou výmluvu, proč to prostě nejde. Nebyla jsem si jistá, jestli bude chtít, abych tu s ním ze všech lidí zůstala zrovna já, ale…

Fakt jsem nečekala, jak rychle a vehementně přikývne.

Vážně chtěl, abych tu zůstala?

No dobře. Nějak to půjde. Na chvíli. Dost dlouho na to, abych ho přenechala v péči někoho jiného a pozdravila se s Boogiem. Psali jsme si v jednom kuse, ale už to bylo skoro dva měsíce, co jsme se naposled viděli. Poslední dobou kvůli práci hodně cestoval. A taky měl přítelkyni.

Kývla jsem a věnovala Zacovi nejistý úsměv – který měl maskovat, jak zmateně a překvapeně se cítím – a objela jsem budovu, abych našla vjezd do podzemních garáží. Zastavila jsem na prvním místě, které mi připadalo dost velké na to, abych z něj mohla v pohodě zase vyjet. Parkování mi fakt nešlo. Ani couvání. Všichni si ze mě dělali legraci, že vždycky parkuju kilometr daleko.

Zac moje parkování nekomentoval, i když se mi povedlo zajet až na druhý pokus.

Vzpomněla jsem si na jeho černý kufr a usoudila jsem, že ho vynesu nahoru, až zjistíme, co a jak. Zac měl hlavu plnou jiných starostí. Společně jsme vešli do nemocnice a já se nemohla ubránit několika kradmým pohledům do jeho obličeje. Vraštil obočí a působil unaveně. Znovu jsem zadoufala, že je Dědouš v pořádku.

Nikdo si nás moc nevšímal. Podvědomě jsem čekala, že ho všichni hned poznají, zvlášť tady v Austinu, kde byl po většinu života pro všechny hrdinou. Už během vysoké školy tu platil za fotbalovou ikonu. Když jsem s ním a Boogiem tehdy byla párkrát na večeři, pokaždé ho někdo poznal a chtěl zaplatit jeho útratu nebo mu aspoň koupit drink.

Bylo to zvláštní, ačkoli podobné věci – jen v menším měřítku – zažíval už na střední.

Když jsme ale prošli kolem recepčních a pár lidí na židličkách před ordinacemi, nikdo nám nevěnoval ani pohled. Na druhou stranu, Zac byl sice vysoký, ale ne zas přehnaně, a vysportovaný, ale jeho štíhlá postava se s horami svalů, se kterými v týmu hrál, nedala měřit. Jeho nicneříkající barva a délka vlasů taky nebyla zrovna poznávacím znamením. Ve tváři byl pohledný, ale jeho krása nebyla do očí bijící, nic, co by přitahovalo pohledy jako magnet. A rozhodně se neoblékal extravagantně.

Působil prostě jako přitažlivý, ale veskrze obyčejný chlápek.

Až na to, že obyčejný ani v nejmenším nebyl, bez ohledu na telefon s prasklým displejem. Na to jsem nesměla zapomínat.

Jeho zadek se objevil na titulní straně Anatomického čísla sportovního magazínu TSN – což bylo speciální číslo, které vydávali jednou

ročně a odhalovali v něm… *anatomii* vrcholových sportovců. Neboli je nafotili úplně nahé, s korunními klenoty zakrytými nebo odvrácenými od objektivu. Jedno vydání jsem si koupila, abych ho podpořila. A miliony dalších lidí taky. Byla jsem si celkem jistá, že mám časopis dodneška schovaný v nočním stolku.

Nastoupili jsme do výtahu s dvěma dalšími lidmi a Zacovi v tu chvíli zazvonil mobil. Vytáhl ho z kapsy, podíval se na displej a zase ho strčil zpátky.

Všiml si, že se na něj dívám. Usmála jsem se. Zac mi úsměv opětoval, ale rozhodně ne tak zářivý jako před pár hodinami, když mě poprvé uviděl. „Bejvalej spoluhráč," vysvětlil mi hlasem, který jsem u něj ještě nikdy neslyšela, ani když mu v televizních rozhovorech cpali reportéři mikrofon pod pusu a ptali se, co se nepovedlo, jako by chtěli říct, že za prohru týmu může on. Fakt musel být bez sebe strachy.

Jen jsem přikývla a dumala jsem, jestli „bývalý" znamená z Oklahoma Thunderbirds, nebo z ještě dřívějších týmů.

Jeden koutek rtů mu vyjel trochu výš v úsměvu, který působil upřímněji než ty předchozí. „Dík, žes mě sem hodila, zlato," pronesl unaveně.

„Nemáš zač."

Jakmile se dveře výtahu otevřely, vystoupila jsem a vydala se po šipkách. Zac šel za mnou. Zastavila jsem na recepci oddělení a vepsala svoje jméno do návštěvní knihy. Cítila jsem, že se Zac pořád drží za mými zády, a tak jsem za něj vyplnila James Travis, protože podle křestního už by ho rozhodně někdo poznal. Nikdy nevíte, kdo se do návštěvní knihy dívá. Já jsem si je třeba pročítala často.

„Už jsem tě tam napsala," otočila jsem se k němu.

Upřel na mě známé, a přece neznámé oči a kývl. „Díky," opáčil, pořád zněl roztěkaně, podivně.

Vydali jsme se k prosklené čekárně, když vtom někdo zavolal: „Zacu! Bianco!"

Ten hlas jsem znala. Ten hlas jsem měla nade vše ráda.

Otočila jsem se a roztáhla rty od ucha k uchu, navzdory okolnostem jsem se úsměvu nemohla ubránit. Byl to opravdu Boogie, vyskočil ze sedačky a mával na nás. Měl na sobě úzké kalhoty a košili, nejspíš dorazil rovnou z práce. Stačil mi jediný pohled do čekárny, abych zjistila, že tu není sám. Vedle něj seděla žena, která na pozdrav jen zvedla ruku. Taky jsem na ni mávla. Jeho holka.

Ech.

Odtrhla jsem od ní zrak a sledovala, jak do sebe Zac a Boogie narazili v medvědím objetí.

Jednomu bylo třicet čtyři, druhému třicet pět. Nejlepší kamarádi byli od třetí třídy, když se Zac přistěhoval do Liberty Hillu, aby to měl blíž ke svým prarodičům – kteří shodou okolností zaměstnávali Boogieho tátu. Zacovi rodiče se nikdy nevzali, vlastně jsem si nebyla jistá, jestli vůbec svého tátu zná.

Boogie a Zac se poznali u Mamá Lupe, když ho začala po škole hlídat, než jeho máma skončila v práci. Chodili na stejnou základku i střední. A když Zac nastoupil na vysokou v Austinu, zatímco Boogie odešel studovat do San Antonia, pořád se vídali o víkendech, aspoň jednou do měsíce. Pokud šel Boogie na Zacův zápas, vždycky mě vzal s sebou. Pak mě odvezl zpátky domů a vrátil se za Zacem a… kýmkoli dalším, kdo s nimi zrovna šel do hospody.

Na rozdíl od vztahu mezi mnou a Zacem jsem nikdy nepochybovala, že se ti dva mají fakt rádi – zvlášť v situacích, jako byla tahle, protože bylo jasné, že Boogie všeho nechal a přišel sem, aby mohl podpořit Zacovu rodinu. Ale takový už můj bratránek byl, a byl to jeden z mnoha důvodů, proč bych ho samou láskou málem snědla. Byl to jeden z nejvíc obětavých a loajálních lidí na celém světě.

Což už jeho pitomá přítelkyně zjistila taky.

„Je při vědomí," donesl se ke mně Boogieho hlas, zatímco se objímali. „Doktoři si myslí, že mu jen klesla hladina cukru v krvi. Brzo budeme vědět víc. Ale měl fakt štěstí."

Zac sklonil hlavu a opřel se čelem o Boogieho rameno. Neušlo mi, jak s úlevou zhluboka vzdychl, ani to, jak zašeptal „Dobrej bože."

Bratránek ho rázně poplácal po zádech. „Je u něj tvoje máma. Můžou tam nanejvýš dva lidi, mají na to pravidla. Dědouš se po tobě ptal, jdi za ním."

Zac přikývl a Boggie ho po dalším chlapském poplácání pustil a odstoupil. Zac taky zalétl očima k čekárně, a o vteřinu později zvedl ruku a zamával, stejně krátce a nenadšeně jako já.

Možná, že jsme s Connie nebyly jediné, kdo úplně nedůvěřoval Boogieho holce.

Hned jsem se cítila jako trochu menší mrcha.

Potom se Zac ohlédl přes rameno na mě a už podruhé řekl to poslední, co jsem čekala, že uslyším. „Jdeš se mnou, Drobku? Pozdravit moji mamku?"

Copak si myslel, že ani s jeho mámou jsem se celé ty roky neviděla?

A jak bych mohla odmítnout, když šlo o paní Travisovou? Zvlášť když o ní Zac dodnes mluvil jako o *mamce*, to slovo znělo v jeho líném přízvuku tak sladce. Nemohla jsem říct ne. Na pravidlo o dvou lidech v pokoji sere pes. Odejdu, až pokud si někdo bude stěžovat.

Asi po dvacáté ten den jsem na Zaca kývla a pak jsem Boogieho letmo objala a lípla mu pusu na tvář. Promluvím si s ním později. Dokonce jsem ještě jednou pokynula rukou té odbarvené zrzce, protože by Boogieho ranilo, kdybych ji ignorovala.

Zamířili jsme se Zacem k Dědoušovu pokoji, kontrolovali čísla všech sterilně bílých dveřích. U sesterny stáli muž a žena a já sledovala, jak nás žena sjela rychlým pohledem, pak se zarazila a prohlédla si nás od hlavy až k patě. No, mě si rozhodně neprohlížela. Drkla loktem do svého kolegy ve zdravotnickém oděvu a něco mu pošeptala.

Užuž jsem se chystala o tom Zacovi povědět, ale pak mi došlo, že pro něj není žádná novinka, že ho lidé poznávají.

Zase jsem pusu zavřela a nechala ji zavřenou, i když se Zac ohlédl a všiml si, že má publikum. Zvedl ruku a unaveně pronesl: „Brej večír."

Žena mu pozdrav opětovala, ale muž mlčel jako zařezaný.

Zacovi to nejspíš stačilo, protože na mě upřel miminkovsky modré oči zakalené stresem. A lhala bych, kdybych tvrdila, že mě rázem nezalila vlna něhy. „Dík, že jsi tu se mnou," řekl hlasem tenčím než vaječná skořápka. Zněl tak vyčerpaně, lidi okolo mu byli ukradení. „Doufám, že je Dědouš vzhůru. Určitě tě rád uvidí."

Neubránila jsem se pousmání. „Jo, to mi říká vždycky."

Zac se díval přímo před sebe. „Jak dlouho jsi ho neviděla?" zeptal se.

„Hm, viděli jsme se celkem nedávno," připustila jsem a taky se dívala před sebe, ale protože jsem chtěla, ne proto, že bych se vyhýbala očnímu kontaktu.

Ticho.

„A kdy ses naposled viděla s mojí mamkou?" pronesl můj někdejší kamarád tónem, který by mě přiměl se na něj podívat, kdybych nebyla srab… jenže odvahu jsem někde cestou sem vytrousila. Nejspíš už před jeho domem.

„Vlastně nastejno. Na Boogieho oslavě narozenin." To bylo v březnu. „Říkali, že jsi na Bahamách." Což potvrzovaly i fotky, které postoval na instagramu. Na jedné byl na jachtě obklopené zelenkavě modrou vodou, se dvěma spoluhráči a pěti ženami. Boogie tvrdil, že ho zvali, ať jede taky, ale nedostal volno z práce.

Zalétla jsem k němu pohledem a všimla si, že maličko, sotva znatelně svraštil tvář. Rychle jsem se odvrátila, ale to už se ke mně otočil.

Ukázala jsem na dveře. „Hele, tady to je." Nečekala jsem na něj, rovnou jsem zaklepala a pomalu dveře otevřela. Pak jsem mu naznačila, ať jde první.

V polohovacím křesle natočeném k nevelké televizi na stěně seděla žena s tmavě blond vlasy a rukama založenýma na hrudi. Já se ale zaměřila na starého pána, který ležel na nemocničním lůžku s pažemi podél těla. Z předloktí mu vedlo několik hadiček, jednu měl i v nose, ale co bylo nejdůležitější, oči měl otevřené a upíral je na obrazovku.